

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ СТРУКТУРНИ И
ИНВЕСТИЦИОННИ ФОНДОВЕ

НАУКА И ОБРАЗОВАНИЕ ЗА
ИНТЕЛИГЕНТЕН РАСТЕЖ

Няма Невъзможни Неща

Училищен вестник на ОУ „Граф Н. Игнатиев“

2017 година

Кои сме ние?

Ние сме екип от млади журналисти. Ученици от Основно училище „Граф Н. Игнатиев“ в 5, 6 и 7 клас. Нашият екип се сформира през февруари месец и тогава избрахме името на вестника ни. Ето кой с какви функции и роли е в нашия екип:

Радина Минкова – Главен редактор; Илияна Гаджева и Мирослава Генова – помощник редактори. Репортери – Яна Стайкова и Стела Гарилова; Дизайн и компютърни обработки – Янислав Пенчев и Владислав Костов; Фотографи – Димитър Стоянов, Мирослава Генова, Венелина Стойковска, Ивелина Дойкова; човек, който ловдига настроението на екипа – Теди Плачкова, Рая – Александрова; Хора, готови винаги да помогнат – Донка Дойкова и Анелия Дойкова

Нашето училище е малко, но ние имаме големи идеи, затова често се налагаше да излизаме на двора и да пишем статиите си по поляните и игрището. Не ни спря нито зимният лед, нито летните жеги. Екипът ни се надява да се забавлявате с нашите статии и да споделите идеи с нас....

Това, което не знаете за нашия екип е думата „Сю“ . Това ние употребяваме, когато даваме кураж на някой от екипа. „Сю“ означава нещо като „Горе глевайта, ние сме с теб“ . Винаги се казва с най-истинската усмивка.

В това издание

- Какво е общото между Иван Вазов и волейболен клуб „Марица“ - Пловдив жени
- Учим се от най-добрите – какво научихме от журналиста на вестник „Капитал“ Зорница Стоилова
- Кой в X клас е носил бели дрехи, тъмно червило и е имал къса коса
- „Не си обяснявам защо в театъра нещата са различни от реалността“ децата от постановката „Снежанка“ по Ами Тола

Част от ранобудния екип на „Няма Невъзможни Неща“

ПРОЕКТ BG05M2OP001-2.004 "РАЗВИТИЕ НА СПОСОБНОСТИТЕ НА УЧЕНИЦИТЕ И ПОВИШАВАНЕ НА МОТИВАЦИЯТА ИМ ЗА УЧЕНЕ ЧРЕЗ ДЕЙНОСТИ, РАЗВИВАЩИ СПЕЦИФИЧНИ ЗНАНИЯ, УМЕНИЯ И КОМПЕТЕНТНОСТИ (ТВОЯТ ЧАС) – ФАЗА 1" , финансиран от Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“, съфинансиран от Европейския съюз чрез Европейските структурни и инвестиционни фондове

Марица за пореден път с купата на финал

Какво е общото между Иван Вазов и Марица – Пловдив

Интервю Петя Хрисчева - треньор на волейболен клуб Марица – Пловдив (жени)

Н.Н.Н: Каква беше Вашата детска мечта?

Петя: Мечтата ми беше да играя волейбол и да стана треньор.

Н.Н.Н: Какво Ви накара да изберете тази професия?

Петя: Това, че ми беше мечта и че исках да играя волейбол.

Н.Н.Н: Бихте ли искала да работите друго?

Петя: На този етап не, харесвам си работата.

Н.Н.Н: Как и с какво стимулирате играчите в отбора?

Петя: Старая се да им създавам настроение и да се забавляват на игрището. Контролирането на емоциите е основната ми задача. Старая се да ги уча да гледат обективно на ситуацията и да взимат подходящите решения. Не е лесно, но когато ги накараш да вярват в себе си, нещата се получават по най-добрия начин.

Н.Н.Н: Кои са трите качества, които трябва да притежава един волейболен играч?

Петя: 1. Трябва да бъде висок

.....2. Трябва да бъде сериозен

.....3.Трябва да бъде интелигентен, да бъде умен, всичко това в куп!

Продължава на стр. 3

Участвай! Конкурс за рисунка на измисления ни герой

Ойанка:

Беше хубав ден. Слънцето изгря, с моята приятелка си играхме. Тя се казва Ойанка. Говори на инджикитайски. Тя е от Инджайджоама и обича животно медуза. Обича да яде кората на дървото. На главата си има една скъсана шапка, която е подарък от баща ѝ за рождения ѝ ден. Тя не знае кога ѝ е рожденият ден, затова го празнува през един месец. Майка ѝ е починала, когато е била още малка, затова сега тя е само с баща си.

Нейната коса е заплетена и изтощена. Стои като кошница на главата ѝ, май трябва да я отреже. Тя е на 10 години и любимият ѝ цвят е инджорферски. Обича филми с Джеки Чан. Тя е по-необикновена, но тя харесва своя живот ... Нейното хоби е да играе туист и улични танци. Тя не може да чувства, няма емоции и е твърде скромна в нещата, които прави. Нейният стил на обличане е рокерски, затова всичките ѝ дрехи са в черно. Тя не живее на планетата Земя, а на планетата Марс.

Близнака, 11 години

Изпращайте своите рисунки на Ойанка до главния редактор на вестника – Радина Минкова.

И учениците от ОУ "Граф Н. Игнатиев" печелят турнири

Когато говорим за спорт, не можем да пропуснем и нашите постижения в баскетбола на турнира през изминалата учебна година. Учениците от 8, 7 и 6 клас гостуваха в с. Маноле и играха срещу отборите на други три села. Отборите на г-н Тодоров спечелиха първо и второ място в оспорваните срещи за купата.

"Да се върнеш с купата в училището е много, много яко!" - сподели Дора Георгиева от 7 клас

Екипът на Н.Н.Н. лично посети волейболен мач на отбора

Още за волейбола от треньор Петя Хрисчева...

Н.Н.Н: Има ли моменти, в които Ви е трудно да се справите?

Петя: Всеки има такива моменти, но не са непреодолими. Ние си имаме талисман – едно плюшено кученце. Обичаме песента на Христо „Аз мога“, при трудности си четем стихотворението на Вазов „Аз мога“...

Н.Н.Н: Имате ли си някои, които да повдига настроението в отбора?

Петя: Основно аз, но капитанът също повдига настроението в отбора, неговата задача е такава да помага на всички. Когато са отчаяни или са претърпели неуспех, ти уча, че това са само уроци и се стареем да извлечем нови ползи от всяка ситуация.

Н.Н.Н: От колко време се занимавате с тази професия и бихте ли рискували да опитате нещо друго, друг спорт?

Петя: 4 години се занимавам с волейбола. Аз мога да играя и хандбал, добра съм и в баскетбола. Харесвам всичко, свързано със спорт.

Н.Н.Н: Отборът Ви ходил ли е на други места извън България?

Петя: Не, отборът ми не е играл все още извън България, но някои от играчите ни имат договори с чуждестранни отбори и играят в чужбина. Тук мачове сме имали във Видин, Варна, Кюстендил, Пазарджик

Н.Н.Н: Колко награди имате и колко медала в България?

Петя: Имам доста турнири в кариерата си досега и отборът ми винаги е взимал първото място. От четири години имаме четири титли, а от други състезания общо имаме 10 медала.

Н.Н.Н: Тренирали ли сте нещо друго преди да започнете да играете волейбол и колко са най-много точките, които сама сте правили за един мач?

Петя: Да, пет години съм тренирала лека атлетика, но волейболът ме грабна най-много! Избрах него! Около 15-20 точки на мач съм правила сама. Но най-якото е, че си част от отбор!

„Снежанка“ на сцената на читалище „Възраждане“

„Не си обяснявам защо в театъра нещата са различни от реалността“

Екипът на Н.Н.Н. следи отблизо училищния културен живот. След успешното представяне на постановката „Снежанка“ по Ами Тола от групата на г-жа Айвазова от ОУ „Граф Николай Игнатиев“ ние зададохме няколко въпроса на някои от артистите в нея. Нелина, Гургана и Дима на вашето внимание...

Н.Н.Н. Защо избрахте точно тази приказка, какво Ви допада в нея?

Нелина: Защото много харесваме Снежанка, а и ми е любима приказка. Пиесата имаше рима, а в истинската приказка няма рима.

Н.Н.Н. Кое е общото и кое различното между теб и героя, който играеш?

Нелина: Аз играех Снежанка. Различавахме се по външния вид - нейната коса е по-къса, моята е дълга. Моята коса е кафява, а на Снежанка е черна.

Гургана: Аз играя джуджето Плачко, а аз не плача толкова често и съм усмихната. По-скоро приличам на Веселушко.

Н.Н.Н. Кои от нещата в тази пиеса правихте по задължение и кои по собствено желание?

Дима: Всичко правих по собствено желание, репетирахме с голямо удоволствие. Но има едно нещо... Не си обяснявам защо в театъра нещата са различни от реалността. Когато Снежанка отхапва ябълката, излиза напред и тогава припада, тя трябваше да припадне на място, веднага щом отхапне ябълката...

Н.Н.Н. Как се чувствахте на сцената, когато представяхте постановката?

Гургана: Когато бях на сцената, ми помагаше госпожата или аз самата се контролирах. Бих казала на хора, които излизат на сцена за първи път, да не се страхуват, да се усмихват повече, да си изиграят просто ролята. Репетициите са важни, да желаеш да участваш е важно.

Н.Н.Н. Харесвахте ли костюмите, с които бяхте облечени?

Нелина: Аз харесвах своя костюм, но бих искала да облека и костюма на Злата кралица. Защото ми харесва цвета, формата, фигурите по костюма... Дори бих искала да изиграя и друга героиня - Алиса в страната на чудесата

Дима: Аю имам клас и ги подготвям за представление, бих избрала да направим постановка за „Оловният войник“.

Нещо, което НЕ сме видели като зрители, а се е случило на сцената:

Дима: Аз освен да играя ролята си, трябваше да залепвам на моя приятел Петър костюма и той постоянно се отлепяваше. (Петър играеше огледалото на кралицата и отпред имаше лъскаво фолио) Беше забавно, докато залепя една дупчица, се отваряше друга...

Нелина: Много беше забавно, когато Сърдитко си каза думите и вместо да даде думата на Плачко, тя продължи с неговите реплики и изобщо не го остави да проговори. Доста се посмяхме.

Гургана: А моята най-любима реплика от постановката е: „Не мога да съържа сълзите си, толкова съм развълнуван“.

Нелина: Чувствах се малко притеснена, защото това ми беше първата пиеса, но и много радостна.

Защото традициите са нашето бъдеще...

Празникът Лазар в спомените и днес

Благодарение на Яна Стайкова можем да видим и снимка от празника, която е част от архива на читалище „Архангел Андонов“

„Лаленце се люлее...“

На 8.4 2017г. (събота) учениците от ОУ „Граф Н. Игнатиев“ посетиха село Царимир, за да изпълнят обичая Лазар.

Този празник е с дългогодишна традиция в района на близките села.

Въпреки че планът за пътуване до село Царимир бе възпрепятстван, групата на младите лазарки и техните придружители успешно се придвижи до селото.

След пристигането на децата в Царимир целият площад на селото се оживи от песните и наричанията на лазарките. Топлото посрещане на домакините успя да стопли настроението в мразовития ден.

Децата посетиха и църквата Св. Св. Кирил и Методий. Запалиха свеци и се помолиха за здраве и благоденствие през цялата година. Едни от най-приветливите домакини срещнаха в лицето на библиотекарката Христина Маджарова, която ги приветства много доброжелателно.

След дългото лазаруване, децата се прибраха с още по-големи усмивки на лицата и пълни кошнички с подаръци. Нека не забравяме и снимките за спомен.

Текст: Р. Минюва

Кой в X клас е носил бели дрехи, тъмно червило и е имал къса коса?

Интервю с Директора на ОУ „Граф Н. Игнатиев“ Даниела Петкова

Н.Н.Н.: Какъв път сте извървели, за да станете директор?

Първо, бях 16 години учител в същото училище от 1 до 4 клас и когато г-жа Начева се пенсионира се наложи някой от колектива да стане директор. Първо колегите предложиха да бъда аз и станах временно директор. После Министерството на образованието обяви конкурс, аз се явих и го спечелих с максимален брой точки.

Н.Н.Н.: Кое ви накара да изберете тази професия?

Моята майка работеше в Икономическия техникум в Пазарджик и през ваканциите, понеже нямаше кой да ме гледа, бях винаги в училището. Много ми харесваше да наблюдавам как учителите преподават, наблюдавах техните часове. Цяло лято пишех по дъските и си представях как има деца по чиновете, проверявах моите стари тетрадки с червен химикал. А въщи си подреждах куклите на дивана. Майка ми беше донесла тебешери и аз пишех върху една дъска от гардероб. Така още от малка обичам да се занимавам с това.

Н.Н.Н.: Как сте изглеждали, когато сте били в 10 клас?

Спомням си, че имах един период, когато носех само бели дрехи. Моят майка шиеше дрехи и ми беше нашила панталони, блузи, сака... Носих тъмно червило и бях с по-къса коса.

Н.Н.Н.: Посещавали ли сте дирекцията като ученичка?

Петкова: Не, никога не съм била в дирекцията като ученичка. Бях примерна ученичка с отличен успех, награди за отлично поведение, с добро отношение от учителите. Никога не съм била в дирекцията да ми се карат, ако това имате предвид.

Н.Н.Н.: На колко години сте?

Петкова: Родена съм през 1969 година, вие сметнете на колко съм.

Н.Н.Н.: Разбирате ли се с всички ваши колеги и как постъпвате, ако има някакъв конфликт между вас?

Старая се да поддържам добри взаимоотношения в колектива, защото е много важно да има спокойствие, за да могат всички учители да си свършат работата. Винаги се поставям на мястото на отсрещния, за да разбера защо той е реагирал по този начин или казал нещо. Разбира се, има моменти, когато сме по-изнервени, но предвид трудностите, които има нашата професия, това е разбираемо. Старая се винаги да спазвам добрия тон и да разбирам хората.

Н.Н.Н.: Имате ли някаква стратегия, с която разрешавате конфликти между учениците?

Знаете, че единствените правомощия, които имаме в училище, са да водим разговори с учениците и техните родители, да достигаме до техните мисли и да провокираме да мислят върху постъпките си. Само в краен случай прибегваме до наказания, които позволява закона. Въпреки всичко, ние вярваме в това, че децата са достатъчно умни и интелигентни, за да разберат, когато не са постъпили правилно, и това е стимул да се самоанализират. Предимно с разговори разрешаваме конфликтите.

Н.Н.Н.: Кои качества не притежавате, когато започнахте работата си като директор, и притежавате сега?

Безспорно работата променя много човек. Може би в началото бях много по-ентузиизирана и вярвах, че имам силата и възможността да променя българското образование в нашето училище, че това ще ми се отдаде с лекота, но през годините всички трудности, които сме срещали, и пречките, ми доказаха, че нещата не се случват с такава лекота, както ни се иска. Тоест, ако кажа, че в началото бях по-наивна, сега гледам по-реално на нещата. И очаквам да се случат неща, които са възможни, а не нереални. Качеството, което ме определя, е че съм много позитивна. Вярвам в доброто, в хората и вярвам, че то винаги побеждава, било то в деца, било в колеги. Всеки носи в себе си красота.

Н.Н.Н.: Как мотивирате колегите си да работят в екип?

Ами, чрез поставянето им в такива ситуации, такива задачи, в които те са принудени от обстоятелствата да работят в екип. Знаете поговорката, че три глави мислят повече от една. Винаги в една ситуация, когато има дадена задача или проблем, всеки член е полезен на екипа със своите знания. Хората са различни и всеки има различни разсъждения, подходи, по различен начин решават проблемите. Когато има разговор, коментиране на нещата, в крайна сметка се стига до решаване на проблема по най-добрия начин.

Когато имаме празници и тържества в училището, най-добре се вижда работата в екип. Един се грижи за декорите, друг за музиката, за самата програма си има отговорници. Те помежду си определят ролите и задачите и в крайна сметка нещата се получават добре.

Н.Н.Н.: Има ли нещо, което ви притеснява и не искате да показвате на гостите, които идват в нашето училище?

Най ме боли, че имаме много ученици, които не пазят училището — това, което сме направили. Страшно много средства и усилия се полагат, за да изглежда училището добре, за да бъде подходяща среда за младите хора. В същото време, когато сме дали толкова много пари и виждам, че са надраскани чиновете, стените са изкъртени, счулени са вратите. Страшно болно ми е и имам чувството, че са дошли в къщи да го направят, в моята собствена къща. За мен училището е наистина като дом. Откакто съм директор, нямам отпуски, която да съм прекарала въщи на почивка. Всяка отпуски я прекарвам в училище, винаги има някакви ремонти. Има майстори, има нещо, което се строи и се ремонтира. Още в началото на учебната година, минал ли десет-петнайсет дни, виждам, че нещо е повредено, и ми е страшно болно. Това не бих искала да показвам.

Другото е агресията между някои от децата. Реагират много емоционално. На всяка дума, която им се каже, отговарят с бой, а езикът им не е този, който аз съм свикнала да чувам. Вече се чува, че говорят грубо по между си, обиждат се, нагрубяват се. Това е нещото, което бих искала да се подобри.

Н.Н.Н.: Как се чувствате, когато награждават Ваш ученик по някакъв повод и той каже, че Вие сте директор на неговото училище?

Безспорно се чувствам безкрайно горда, с огромно самочувствие, че в нашето училище има ученици, които могат да бъдат много добри. Знаете, често се казва, че това е селско училище. Няма много очаквания. В същото време и вие сте свидетели колко често наши ученици са победители и сред много градски училища са на първо място. Това означава, че няма значение къде се намира училището, важно е децата, които се учат в него, да имат подходящи условия да се развиват, да се представят достойно на различни състезания, олимпиади, фестивали. Гордост и щастие са двете основни чувства, които ме обземат, в момент, когато наш ученик спечели такова предизвикателство. В такъв момент не съжалявам, че съм учител и директор. И си струват всичките нерви и напрежения, които преживяваме. Защото е много забавно да инвестираш в образованието и таланта на децата.

Н.Н.Н.: Как успявате да поддържате училището? Бюджетът достатъчен ли е?

Преди малко ви казах, че има малка част от средства, които са определени всяка година за поддържане на материалната база. Всяка следващата година се налага да правим същите неща, не ми е приятно. Вместо всяка година да кърпим мазилки и да боядисваме, ние всяка година бихме могли да обзавеждаме всяка една от стайте с интерактивни стени, с мултимедийни проектори, с лаптопи за децата... Това не се случва толкова бързо, защото не се пази училището и това, което е направено.

Я. Стайкова

Клуб „Мечтатели“

Клубът „Мечтатели“, организиран по проекта „Твоят час“, беше насочен предимно към гражданското образование на децата, които го посещаваха. Развиваха умения, които са необходими за децата на 21 век - дебатиране, работа в екип и др. Всички умения, които са им необходими, за да бъдат ефективни и достойни хора. За тази цел бяха организирани и срещи с хората на водещи постове в нашата общност — кметове и служители в общината.

Голямата журналистика влиза в нашите класни стаи...

На 2.6.2017г. (петък) в ОУ "Граф Н. Игнатиев" гостува журналистът от Нова Телевизия **Зорница Стоилова**. Тя е носител на наградата за качествена журналистическа дейност „**Валя Крушкина**“, работи за вестник "Капитал", който се издава и онлайн, и на хартия.

Журналистката и нейният екип посетиха училището, за да научат повече за нашата работа по вестника "Няма Невъзможни Неща". Даде ни съвети как се прави добър вестник.

Имахме възможността да и зададем няколко въпроса, свързани с личния и с професионалния живот.

Попитяхме я как съчетава професията със семейството, а тя отговори, че е доста трудно, понеже двете неща са много различни. Говорихме си за детската й мечта—да стане писателка. Разказа ни как, когато била малко дете, обичала да преписва текстовете от различни книги на пишещата машина на баба й.

Показа ни едно издание от вестника и ни провокира с една картина, чрез която ни научи как да проверяваме достоверността на нашите новини. Разбрахме, че добрият журналист не изолчава фактите и не измисля история, без да е привел доказателства.

Когато я попитяхме кои са и най-трудните моменти в работа, тя ни отговори, че е най-тежко, когато четете анонимните лоши коментари под нейните статии от хора, страхувачи се да застанат с името си зад изказаното мнение. Сподели ни, че обича да получава гравдивни и полезни съвети за своята работа.

Зорница се разходи из светлите училищни стаи. Срещата и разговорите с учениците продължиха повече от два часа. В края на деня журналистката каза, че би искала отново да гостува на училището.

Когато всичко приключи тя си тръгна с добро настроение и с много нови приятелства.

Текст: Р. Минкова; М. Генова

